

Arrest

nr. 71 986 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANCUTSEM loco advocaat M. LYS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al-Waliya, Caïro, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Armeens christen te zijn. Uw vader is in 1983 overleden, uw moeder en beide broers wonen nog in Egypte. In 1993 begon u als zelfstandige te werken in Sharm al-Sheikh, waar u een winkel huurde in een winkelcentrum. In 2004 leerde u hier uw Russische echtgenote, E.A.(...) (O.V. X), kennen. Ze was hier om na een ongeval te revalideren. Uw echtgenote heeft nog steeds de Russische nationaliteit, er was geen noodzaak om deze ter veranderen, maar jullie twee kinderen zijn Egyptische onderdanen.

Vervolgens baatte u een juwelierszaak uit in Zamalik, Caïro, en u had veel rijke klanten. Een van hen was een zekere M.(...), die de gewoonte had al eens bij u in de winkel koffie te komen drinken. U meent dat hij in uw wijk in een bedrijf werkt. Plots kwam deze persoon niet meer langs en einde juli 2008 kreeg u het bezoek van een bebaarde man die navraag deed naar M.(...). Na hem te hebben meegedeeld niets over hem te weten ging de man weer weg met de mededeling terug te zullen komen, wat hij dan ook effectief een drietal dagen later deed in het gezelschap van drie jongeren. Hij zei u dat M.(...) intussen christen was geworden en hij stelde u hiervoor verantwoordelijk. Hij wilde weten waar M.(...) was en bedreigde u met de dood. Na te hebben gezegd hier niets mee te maken te hebben, zette een van de mannen een mes op uw keel en toonde u foto's van uw vrouw en kinderen. Ze zeiden dat ze u gevolgd hadden en een hoop miserie voor uw familie konden betekenen. U mocht ook niet naar de politie gaan. U besteedde hier echter niet teveel aandacht aan en bracht ook uw echtgenote hier niet van op de hoogte daar u meende dat ze wel eens naar Rusland zou kunnen vertrekken.

Via een vriend huurde u een winkelruimte in Sharm al-Sheikh. Voor uw familie huurde u er een appartement en jullie bleven er van einde augustus 2008 tot mei 2009. Daarna gingen jullie terug naar Caïro omdat uw dochter terug de lessen aan de Armeense school diende aan te vatten. In november 2008 volgde u een cursus over diamanten in Antwerpen.

In april 2009 werd u in Zamalik door twee jongeren bij uw geparkeerde wagen opgewacht. Ze vroegen u of u dacht te kunnen ontsnappen en u werd door hen geslagen en uw tas werd afgenomen. De moeder van een van uw werknemers, S.(...), was een moslima én immobiliënmakelaar die personen kende bij de politie. Ze maakte er voor u een afspraak en u vertelde een agent wat er u was overkomen. Hij raadde u aan geen melding te maken van het religieuze aspect van uw zaak, maar enkel te zeggen dat het een 'normaal' gevecht was geweest. 'Religieuze zaken' werden immers door de staatsveiligheid behandeld. De agent stelde een rapport op en deelde u mee dat men zou pogen de daders te arresteren. U vertelde uw echtgenote, die met de kinderen in Sharm al-Sheikh verbleef, enkel dat u verwickeld was geraakt in een gevecht en maakte ook geen melding van uw bezoek aan de politie.

Einde mei 2009 trokken jullie naar Noshad al-Djadida, Caïro, en huurden daar een appartement. U begon met het verhandelen van diamanten, voornamelijk in de wijken Heliopolis en Zamalek. In juni/juli 2009 werd u weerom aangesproken door onbekenden die u vroegen waar M.(...) was. U zei deze persoon niet te kennen en liep weg. U informeerde uw echtgenote niet, u was een persoon die 'nogal op zichzelf was' en u had schrik dat uw echtgenote naar Rusland zou gaan. Daarenboven was u ervan overtuigd dat uw vrouw en kinderen geen gevaar liepen. U werd zo regelmatig aangesproken, doch u ging niet naar de politie. In Sharm al-Sheikh werd u eens door een persoon met een walkie talkie en een wapen aangesproken die u zei dat 'ze' u beter konden beschermen als 'ze' alles wisten. U vermoedt dat dit een politieagent was.

In december 2009 werd u nogmaals aangesproken door een persoon en gevraagd naar M.(...). U verloor uw geduld en begon te schelden waarop deze persoon zich verontschuldigde en vertrok. U bracht andermaal uw echtgenote niet op de hoogte daar alles goed ging en u een gesloten persoon bent.

Op 3 januari 2010 werd uw wagen, u en uw gezin hielden op dat moment vakantie in een compound in Rassed, aangereden door een andere auto. De security van de compound verwittigde een ambulance en de politie. U stuurde uw echtgenote met de kinderen naar de compound, u bleef achter op de plaats van het ongeval. De politie kwam ter plekke, er werd een tekening gemaakt van het ongeval en u en de andere bestuurder en diens begeleider werden meegenomen naar het politiekantoor. Jullie werden ondervraagd en rapporten werden opgesteld. De begeleider van de andere bestuurder bleef onvermeld. Jullie auto's dienden achter te blijven omdat ze door een ingenieur van de politie moesten worden nagekeken. Een drietal dagen later mocht u weer beschikken over uw wagen en de politie deelde u mee dat het dossier aan de rechtbank van Rassed zou worden overgemaakt. U gaf de agent wat geld en vroeg hem u te verwittigen op het moment dat het dossier daadwerkelijk zou worden overgemaakt.

In diezelfde maand kwam er een persoon naar u toe en sprak u aan over het ongeluk. Hij zei u dat u maar beter kon meewerken en dat ze nog steeds 'achter u aan zaten'. U zei dat u niet wist waar M.(...) was, waarna de persoon uiteindelijk weer wegging. U zei nog altijd niets aan uw echtgenote.

Alles bleef rustig tot in april 2010. U was in Heliopolis en een man zei u dat u de rechtszaak moest stopzetten. U gaf hieraan gevolg en liet uw echtgenote gewoon weten dat u afzag van de juridische procedure. Uw echtgenote had gezien de kosten van een advocaat hier geen bezwaar tegen.

Einde juni 2010 kreeg uw echtgenote een telefoontje waarin haar werd meegedeeld dat u niet meewerkte en dat ze in gevaar was. Uw echtgenote confronteerde u en u vertelde haar problemen te hebben met fundamentalisten. Uw echtgenote werd bang en stelde u voor een ultimatum: of samen weggaan, of ze zou alleen met de kinderen weggaan.

In augustus 2010, jullie kwamen uit de Armeense club, reed een auto in op het portier van uw auto. U deed hiervan geen aangifte omdat u bezig was jullie vertrek te regelen en u niet wist wat te vertellen aan

de politie, u had de dader niet gezien. Bovendien wist u niet of dit incident gerelateerd was aan uw eerdere problemen.

In september 2010 verlieten u en uw gezin met eigen paspoorten en toeristenvisa Egypte en kwamen naar België, waar u op 20 september 2010 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelde u sinds einde juli 2008 te zijn lastiggevallen door een onbekende bebaarde man die navraag deed naar ene M.(...). Vervolgens, zo blijkt uit uw relaas, hebt u tot augustus 2010 omwille van deze persoon problemen met onbekenden gehad. In dit opzicht wekt het dan ook de nodige verbazing dat u, gezien deze M.(...) duidelijk de rode draad in uw relaas is, blijkbaar geen demarches hebt ondernomen meer over deze persoon te weten te komen. Vooreerst geeft u zelf aan niets eens te weten of deze persoon daadwerkelijk christen is geworden (cgvs p.3). U gevraagd of u geprobeerd hebt de echtgenote van M.(...) te contacteren, stelt dit niet te hebben gedaan daar u haar niet kende. U zou wel tevergeefs geprobeerd hebben M.(...) op diens gsm te bereiken. U dan gevraagd of u geprobeerd hebt iemand anders te contacteren om informatie te vergaren, geeft aan dit niet te hebben gedaan en bovendien zou u niet precies geweten hebben waar M.(...) werkte (cgvs p.4). Uw toch wel zeer laconieke houding kan gezien de ernst van de tegen u geuite dreigingen bezwaarlijk overtuigen, te meer u aangaf dat deze M.(...) in dezelfde wijk als u in een bedrijf werkte waar hij instond voor het logement en vervoer van de klanten van het bedrijf en u bovendien beschikte over diens gsm-nummer (cgvs pp.2, 4). Hieruit blijkt dat u wel degelijk aanknopingspunten had om in uw wijk navraag naar deze persoon te doen en het feit dat u, en zoals reeds werd aangestipt, dit hebt nagelaten kan niet overtuigen.

U dan gevraagd of nog andere mensen problemen hadden omwille van deze persoon, kunt weerom slecht antwoorden hier geen idee van te hebben (cgvs p.6). Mocht er geloof aan dit aspect van uw relaas kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u in de loop van de jaren ernstige inspanningen zou hebben verricht alle mogelijke informatie omtrent deze persoon te vergaren.

Verder kan het niet overtuigen dat u nooit, tot op het moment dat uw echtgenote in juni 2010 zelf een dreigetelefoon kreeg, haar van de problemen op de hoogte bracht. Vooreerst gaf u immers zelf aan dat, toen u in juli 2008 aan uw belagers te kennen gaf dat u geen uitstaans had met deze M.(...), er een mes op uw keel werd gezet en er u foto's van uw gezin werden getoond met de mededeling dat er hen heel wat ellende te wachten stond (cgvs p.3). Dat u dan, gevraagd naar de reden waarom u uw echtgenote niet inlichtte, te kennen gaf dat u er niet al te veel aandacht aan besteedde is gezien de ernst van de bedreiging, ronduit ongeloofwaardig. Uw bijkomende verklaring dat uw echtgenote een buitenlandse is en wel eens naar Rusland terug zou kunnen keren, biedt andermaal gezien de ernst van de bedreiging geen verklaring voor uw nonchalance (cgvs p.3). Ook nadat u in april 2009 in elkaar geslagen werd (cgvs p.3) en in juni-juni 2009 weerom door onbekenden aangesproken werd (cgvs p.4) liet u na uw echtgenote te informeren. U vergoelijkt zulks door te stellen dat u niet wilde dat ze van de problemen op de hoogte was. U gevraagd of het niet beter was dat ze wel op de hoogte was zodat ze op haar hoede zou zijn, stelt u dat u vreesde dat ze zou weggaan zo ze het wist en u daarenboven een gesloten persoonlijkheid bent. Daarenboven was u ervan overtuigd dat 'ze haar en de kinderen niet zouden schaden' daar als ze aan uw familie zouden raken, ze nooit M.(...) zouden vinden (cgvs p.4).

U erop gewezen dat deze logica niet opgaat daar 'het raken van uw familie' wel eens bedoeld zou kunnen zijn om u onder druk te zetten, komt u niet verder dan te stellen dat dit uw opinie is (cgvs p.4). Zoals reeds werd opgemerkt kan deze houding gezien de ernst van de door u beschreven feiten totaal niet overtuigen. Ook nadat u in januari 2010 werd aangesproken door een onbekende die u te verstaan gaf dat het ongeluk op 3 januari opgezet spel was (cgvs p.5) en u in april 2010 werd aangemaand de gerechtelijke procedure stop te zetten (cgvs p.6), liet u na uw echtgenote te informeren. Deze houding kan, en zoals reeds meermaals werd geargumenteed, gezien de ernst van de door u beweerde incidenten, totaal niet overtuigen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin tijdens jullie verblijf in Sharm al-Sheikh nooit problemen met uw belagers hebben ondervonden. U hiernaar gepeild, meent dat de reden hiervoor ligt in het feit dat het een toeristische regio is en de politie er alles aan doet om de veiligheid te garanderen.

Bovendien zou men, vooraleer deze regio te kunnen betreden, checkpoints moeten passeren waarbij de identiteit werd gecontroleerd en men diende aan te tonen wat men er ging doen (cgvs p.7). U erop gewezen dat u sinds 2008 gevolgd werd en dat het voor deze personen, zo ze u echt zouden viseren, toch geen probleem zou stellen zich te voorzien van de nodige documenten om de regio binnen te komen, geeft het toch wel zeer opmerkelijke antwoord dat de staatsveiligheid op het zicht ziet of iemand

een toerist is en er een periode is geweest waarin mensen die in de regio verbleven moesten beschikken over speciale identiteitskaarten (cgvs p.7). Weerom dient aangestipt dat uw argumentatie waarom u hier geen problemen kende iedere logica ontbeert en er bijgevolg geen enkele reden is waarom deze personen, zo ze u effectief zouden viseren, u hier niet zouden kunnen vinden.

Sowieso dient aangestipt dat u stelt sinds juli 2008 door deze personen op regelmatige basis te zijn aangesproken over M.(...). Tegelijkertijd gaf u aan ook door deze personen te worden gesurveilleerd, dit leidde u af uit het feit dat telkens u op een bepaalde plaats was, er iemand kwam (cgvs pp.3, 6). U er dan op gewezen dat 'ze' dan toch ook moesten weten dat u geen contact had met M.(...), stelt dan maar dat ze u niet 24 uur op 24 surveilleren en ze veronderstellen dat u heel voorzichtig bent en M.(...) niet contacteert. U er dan op gewezen dat, zo deze personen deze redenering zouden hanteren, het sowieso geen zin heeft u te volgen, geeft het nietszeggende antwoord dat u meent te mogen veronderstellen dat uw telefoon niet wordt afgeluisterd (cgvs p.6). Even later voegt u er nog aan toe dat ze misschien ook nog met andere zaken bezig waren (cgvs p.7). Ook deze uitleg raakt kant noch wal en hieruit blijkt dat u totaal niet aannemelijk maakt door deze personen te zijn gevolgd en problemen met hen te hebben ondervonden.

Verder dient nog te worden aangestipt dat u, uit wiens verklaringen kan worden afgeleid dat uw problemen begonnen zijn in de wijk Zamalik en u daar verschillende keren door uw belagers werd aangesproken/aangevallen, u toch naar deze wijk terugkeert om er te proberen diamanten te verhandelen. U op het risico gewezen dat u nam, geeft het verrassende antwoord dat u er effectief problemen had maar Zamalik groot is en u naar het gedeelte ging waar u geen problemen had. Ook deze lakse manier van handelen wekt verbazing, te meer u er in één adem aan toevoegt dat 'sommigen' er niet religieus uitzien, een uitleg waaruit blijkt dat u niet eens zou kunnen inschatten of u door iemand in deze wijk zou kunnen worden belaagd en eens te meer het ongeloofwaardig karakter van uw manier van handelen wordt benadrukt (cgvs p.4).

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zo deze personen u sinds juli 2008 zouden viseren en er blijkbaar geen graten in zagen u telkenmale op te sporen en aan te spreken, het niet logisch is dat ze gedurende twee jaar genoeg namen met uw verklaring M.(...) niet te kennen. Mochten ze u er daadwerkelijk van beschuldigen M.(...) te hebben bekeerd kan er van worden uitgegaan dat ze al eerder daadwerkelijk iets tegen u of uw gezin hadden ondernomen en het feit dat dit niet is gebeurd ondermijnt in niet geringe wijze uw geloofwaardigheid.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het ook niet kan overtuigen dat u uw familie, moeder en broers, die nog in Egypte achterblijven, nooit op de hoogte hebt gebracht van de specifieke aard van uw problemen (cgvs p.2). Ook deze manier van handelen kan, mocht er geloof aan uw asielmotieven kunnen worden gehecht, niet overtuigen daar er van uit kan worden gegaan dat een gewaarschuwd man voor twee telt.

Uw verklaring dat u dan ook geen bijkomende info hebt kunnen vergaren sinds u in België bent, kan bijgevolg dan ook niet overtuigen (cgvs p.2). Ook de verklaring van uw echtgenote met betrekking tot haar schoonfamilie kan niet overtuigen: zo stelde ze immers nog contact te hebben met schoonfamilie, doch gevraagd of deze personen problemen hebben, kan ze slechts stellen hiervan geen idee te hebben (cgvs echtgenote p.4). Deze toch wel zeer laconieke reactie ondermijnt andermaal jullie geloofwaardigheid. Het hoeft immers geen betoog dat wanneer er enig geloof aan jullie motieven zou kunnen worden gehecht jullie alles in het werk zouden stellen informatie over het welzijn van de familie/schoonfamilie te vergaren.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: paspoorten, visa en vliegtuigtickets van u en uw gezin, huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen. Uw identiteit, huwelijk en de wijze waarop u naar België bent gekomen staan hier niet ter discussie. Voorts toonde u een aantal documenten met betrekking tot uw winkel (cgvs p.7) en legde u uw HRD Membership Card en contract van uw winkel neer. Uw beroep staat hier niet ter discussie. Het proces-verbaal naar aanleiding van het incident 13 april 2009. Uit dit stuk blijkt dat u 'enkel' het slachtoffer werd van verbaal geweld, dit terwijl u duidelijk aangaf dat u geslagen werd, uw tas werd gestolen en de dienstdoende agent u had aangeraden enkel het religieuze aspect te laten vallen en het als een 'normaal gevecht' te behandelen (cgvs p.3). Dit doet twijfels rijzen bij de authenticiteit van dit door u voorgelegde document.

Voorts het proces-verbaal aangaande het incident van 3 januari 2010, uit dit document kan niet worden afgeleid dat de afhandeling van dit incident door de politie niet op een correcte wijze is verlopen. Wat betreft uw verklaring dat uw belagers hiervoor verantwoordelijk zouden zijn, hieraan kan gezien bovenstaande observaties geen geloof worden gehecht en het loutere feit dat u in een ongeval zou zijn verwickeld wordt door ons niet betwist. Het weinig geloofwaardige karakter van uw bewering dat uw belagers hiervoor verantwoordelijk zouden zijn wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Uw echtgenote gevraagd wat er met de door u neergelegde klacht is gebeurd, moet hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of deze klacht nog steeds loopt, kan ze slechts stellen hier geen idee van te hebben. Gepeild of ze u hiernaar heeft gevraagd, stelt ze dit niet te hebben gedaan omdat ze er geen aandacht aan zou hebben geschonken. Erop gewezen dat haar kinderen toch in de auto zaten, stelt ze

andermaal niet te hebben gevraagd wat er bij de politie was gebeurd, ze was geschrokken. Erop gewezen dat dit nog geen accuraat antwoord is op de vraag, stelt ze ten langen leste maar dat u zou hebben gezegd dat rechtszaken jaren kunnen duren (cgvs echtgenote p.3). Mocht er geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw belagers hiervoor verantwoordelijk zouden zijn dan kan er toch van worden uitgegaan dat u uw echtgenote op dit moment hiervan zeker op de hoogte zou hebben gebracht. Het leven van uw kinderen stond nu immers ook op het spel. Wat betreft de door u neergelegde twee foto's van uw auto die beschadigd werd en twee foto's van uw autoportier dient opgemerkt dat uit deze foto's kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden deze incidenten zich hebben voorgedaan, noch wie hiervoor verantwoordelijk was. Voorst legt u nog een aantal krantenartikels en internetartikels neer over de situatie van de christenen in Egypte en in Rusland. Deze artikels hebben echter geen uitstaans met uw persoonlijke motieven en vermogen bijgevolg niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

Wat betreft uw verklaring op het einde van het gehoor dat u bij een terugkeer naar Egypte op de luchthaven zal worden opgewacht door de staatsveiligheid, dient aangestipt dat dit louter uw eigen vermoedens zijn die u niet staaft aan de hand van enig concreet element (cgvs pp.9-10). Uw verwijzing naar een aantal van de door u neergelegde artikels waarin sprake is van personen die omwille van religieuze redenen het land hadden verlaten en bij terugkeer problemen kregen en uw verklaring van een ex-lid van de Binnenlandse Veiligheid te hebben vernomen dat wanneer men spreekt over een bepaald onderwerp men op een lijst wordt geplaatst doet hieraan geen afbreuk, te meer er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht en dit alles te algemeen en te vaag is om in uw geval te kunnen spreken van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie.

Wat betreft de recente evenementen, de opstand van het Egyptische volk tegen president Hosni Mubarak in januari en februari 2011 en de daaropvolgende manifestaties, dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie, alhoewel er onzekerheid heerst ten gevolge van de politieke omwenteling, zich terug normaliseert. De media maken actueel geen melding meer van veralgemeende veiligheidsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan sinds het vertrek van Hosni Mubarak en de honderden manifestanten nemen het gewone leven weer op. Op 8 maart 2011 heeft er zich in Caïro een incident voorgedaan naar aanleiding van een manifestatie op initiatief van de christelijke gemeenschap.

Aan de oorsprong lag een relatie tussen een christen en een moslimvrouw wat leidde tot een vendetta. Het leger heeft de betrokkenen opgeroepen zich te verzoenen. Op 7 en 8 mei kwam het tot rellen tussen christenen en moslims in de wijk Imbaba in Caïro. Het parket heeft op 4 juni 2011 het proces aangekondigd van 48 personen die hierin betrokken waren, 22 onder hen werden reeds in voorlopige hechtenis genomen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat u, omwille van deze incidenten, bij een terugkeer naar Egypte problemen zou krijgen. Een kopie van de informatie waarop het cgvs zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Tot slot dient nog aangestipt dat er in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, door het cgvs ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (verder vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van 'de beoordelingsfout'.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren

met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing als volgt:

2.3.1. Verzoeker schetst zijn (beperkte) band met M.(...) en wijst erop dat hij geen verdere informatie kon zoeken omdat hij niet over precieze informatie over hem beschikte. Verzoeker betwist dat hij verdere navraag kon doen, gelet op het feit dat Zamalek een wijk is van 1,8 miljoen inwoners en op het feit dat de gsm-lijn van M.(...) niet meer werkte. De verwerende partij zou zich volgens verzoeker vergenoegen met een kritiek over zijn houding zonder verdere pistes voor te stellen.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Zo stelde u sinds einde juli 2008 te zijn lastiggevallen door een onbekende bebaarde man die navraag deed naar ene M.(...). Vervolgens, zo blijkt uit uw relaas, hebt u tot augustus 2010 omwille van deze persoon problemen met onbekenden gehad. In dit opzicht wekt het dan ook de nodige verbazing dat u, gezien deze M.(...) duidelijk de rode draad in uw relaas is, blijkbaar geen demarches hebt ondernomen meer over deze persoon te weten te komen. Vooreerst geeft u zelf aan niets eens te weten of deze persoon daadwerkelijk christen is geworden (cgvs p.3). U gevraagd of u

geprobeerd hebt de echtgenote van M.(...) te contacteren, stelt dit niet te hebben gedaan daar u haar niet kende. U zou wel tevergeefs geprobeerd hebben M.(...) op diens gsm te bereiken. U dan gevraagd of u geprobeerd hebt iemand anders te contacteren om informatie te vergaren, geeft aan dit niet te hebben gedaan en bovendien zou u niet precies geweten hebben waar M.(...) werkte (cgvs p.4). Uw toch wel zeer laconieke houding kan gezien de ernst van de tegen u geuite dreigingen bezwaarlijk overtuigen, te meer u aangaf dat deze M.(...) in dezelfde wijk als u in een bedrijf werkte waar hij instond voor het logement en vervoer van de klanten van het bedrijf en u bovendien beschikte over diens gsm-nummer (cgvs pp.2, 4). Hieruit blijkt dat u wel degelijk aanknopingspunten had om in uw wijk navraag naar deze persoon te doen en het feit dat u, en zoals reeds werd aangestipt, dit hebt nagelaten kan niet overtuigen.

U dan gevraagd of nog andere mensen problemen hadden omwille van deze persoon, kunt weerom slecht antwoorden hier geen idee van te hebben (cgvs p.6). Mocht er geloof aan dit aspect van uw relaas kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u in de loop van de jaren ernstige inspanningen zou hebben verricht alle mogelijke informatie omtrent deze persoon te vergaren.(...)"

Terecht stelt verweerder dat het niet overtuigt dat verzoeker geen demarches heeft ondernomen om meer te weten te komen over de man die de rode draad in zijn asielrelaas vormt ook al beschikte hij over een aantal aanknopingspunten en is het aannemelijk dat M.(...), die blijkbaar over zijn werk vertelde aan verzoeker, ook andere aanknopingspunten zoals bijvoorbeeld zijn concrete tewerkstellingsplaats en de naam ervan zou vermeld hebben.

Dit deel van het asielrelaas is vaag en niet overtuigend. Verzoeker stelt dat hij de enige christelijke vriend was van M.(...). Op de vraag hoe hij dit wist stelt verzoeker *"Zijn zus was gehuwd met een van de leiders van de fundamentalisten 'van onze groep'."* Die groep kan verzoeker niet nader bepalen. Rekening houdend met het feit dat M.(...) gehuwd was met een Griekse (gehoorverslag p. 2 en 3) is bovenvermelde uitleg geen verklaring voor het feit dat verzoeker de enige christelijke vriend van M.(...) zou zijn en hoe zijn belagers dit zouden weten, te meer dat verzoeker verklaarde dat M.(...) helemaal niet fundamentalistisch was.

Terecht stelt verweerder dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker gedurende twee jaar meermaals zou zijn lastiggevallen omwille van een klant die soms in zijn winkel kwam, waarmee hij soms – zoals met andere klanten – koffie dronk of naar een voetbalwedstrijd keek en waarmee hij slechts beperkte conversaties voerde. Gelet op het feit dat verzoeker ook in voorliggend verzoekschrift zijn relatie met M.(...) minimaliseert, overtuigt het niet dat verzoeker gedurende twee jaar lastiggevallen zou worden door personen die menen dat verzoeker M.(...) bekeerd zou hebben en dat verzoeker zou weten waar M.(...) zich bevond.

Hierbij aansluitend stelt verzoeker in zijn verzoekschrift met betrekking tot de niet logische verklaring dat verzoekers vervolgers genoeg namen met zijn verklaring dat hij M.(...) niet kende, dat hij meent dat "iemand" van M.(...) zijn familie lid is van een fundamentalistische groep en dat hij dan ook veronderstelt dat M.(...) de band met zijn familie verbroken heeft. Volgens verzoeker legt M.(...) zijn familie de verantwoordelijkheid voor diens bekering bij verzoeker en is het wel degelijk aannemelijk dat zij op regelmatige basis bij verzoeker kwamen vragen waar M.(...) is. Verzoeker merkt op dat zij wel iets tegen zijn familie hebben ondernomen.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij meent dat "iemand" van M.(...) zijn familie lid is van een fundamentalistische groep terwijl hij voorheen concreet stelde *"Zijn zus was gehuwd met een van de leiders van de fundamentalisten 'van onze groep'."* Deze incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Terecht stelt verweerder dat verzoekers verklaringen niet overtuigen. Verzoeker uit slechts een aantal speculatieve hypotheses. Het is geenszins logisch dat, zo de personen die verzoeker sinds juli 2008 zouden viseren er blijkbaar geen graten in zagen verzoeker telkenmale in de gaten te houden, op te sporen en aan te spreken, zij gedurende twee jaar genoeg namen met verzoekers verklaring M.(...) niet te kennen. Dit geldt des te meer nu verzoeker in voorliggend verzoekschrift het vermoeden uit dat iemand van M.(...) zijn familie lid was van een fundamentalistische groep en hij er tevens op wijst dat voor een "conservatieve" familie een bekering een schande is en blijft.

2.3.2. Inzake de vaststelling dat verzoeker zijn echtgenote tot in juni 2010 niet op de hoogte bracht van de problemen, merkt verzoeker op dat hij zich goed voelde in Egypte, dat hij meerdere keren heeft uitgelegd dat hij wou vermijden dat zijn echtgenote het land zou verlaten en dat hij eveneens heeft

uitgelegd dat hij in het begin dacht dat het niet serieus was. Verzoeker wijst er ook nog op dat over de problemen praten met zijn echtgenote haar gewoon meer stress zou hebben bezorgd, dat hij een gesloten persoon is en dat in zijn conceptie de mannen voor hun familie zorgen en de verantwoordelijkheid moeten nemen voor hun welzijn.

Met betrekking tot zijn terugkeer naar Zamalek, wijst verzoeker erop dat Zamalek een rijke wijk is en dat het voor zijn business belangrijk was om naar daar te gaan. Hij ging er maar maximum een paar uren naartoe en verliet daarna onmiddellijk de wijk. Hij was ook niet bijzonder angstig omdat Zamalek groot is en hij naar een deel ging waar hij geen problemen had.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De verklaringen van verzoeker overtuigen niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.3.3. Met betrekking tot de algemene situatie in Egypte, wijst verzoeker erop dat hij en zijn echtgenote christenen zijn. Sinds hun vertrek uit Egypte zou de situatie slechter geworden zijn en zijn er "kansen op verslechtering" daar islamitische groepen beetje bij beetje meer macht lijken te krijgen. Verzoekers verwijzen naar een aantal incidenten waarbij slachtoffers vielen in de christelijke gemeenschap.

Verzoeker legt in bijlage van zijn verzoekschrift een aantal persartikels neer betreffende de algemene situatie in Egypte neer. Ter zitting legt verzoeker een artikel over de vrees van Kopten na de verkiezingen. De loutere verwijzing naar en neerlegging van persartikels van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.3.4. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verweerder stelt dat een aantal motieven van de bestreden beslissing door de verzoekende partij betwist noch weerlegd worden. Zo voert verzoeker geen verweer omtrent de vaststelling dat hij en zijn gezin tijdens hun verblijf in Sharm al-Sheikh nooit problemen met hun belagers hebben ondervonden, dat verzoeker aangaf door zijn vervolgers gesurveilleerd te zijn omdat er telkens iemand kwam als verzoeker op een bepaalde plaats was, zodat deze dan ook moesten weten dat verzoeker geen contact had met M.(...), dat het niet kan overtuigen dat verzoeker zijn familie, moeder en broers, die nog in Egypte achterblijven, nooit op de hoogte heeft gebracht van de specifieke aard van zijn problemen en dat verzoekers verklaring dat hij bij een terugkeer naar Egypte op de luchthaven zou worden opgewacht door de staatsveiligheid slechts niet gestaafde vermoedens betreft.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.3.5. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 januari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Arabisch en Engels machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.3.6. Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van

een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS